

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

Városi, megyei, a fejemegyei gazdasági-egylet, községi jegyzők, iskolatanács és a tanítók egyletének

A lap ára
házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

34. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének cím. endők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményekért díjak a „kiadó-hivatal”
Klökner Péter könyvkereskedésében vét. tnek fel.
Nyitertéreni közlemények után három hasábos petitsorért
10 kr. fizetendő.

Kéziratok nem küldetnek vissza.

Városunk anyagi érdekei.

Nincs unalmasabb valami, mint valamely eszmével folyton ugyanazon irányban zaklatni az olvasó türelmét, de nincs is a társadalomban nagyobb baj, mint a hideg közöny, akár a politikai, akár egyéb társadalmi kérdések megoldása körül, s e közöny ellen küzdeni, legyen az bár kissé unalmas erkölcsi kötelessége a sajtónak.

Városunkban is újabb időben egyes lelkes polgárok, nem törődve a gúny- és ellenvetésekkel, mikkel lépten nyomon találkoztak, belügyeink reformjait, városunk szellemi és anyagi előrehaladását akarják azon fokra emelni, melyen a szomszéd városok állanak, s mennyi türelemre van szükségök, hogy a végcél elérése előtt vissza ne lépjenek.

Színházunk ügyének keresztülvitele mily küzdelembe került, azt azok tudják legjobban, kik az ügy élén álló derék polgárok működését figyelemmel kísérik, s mi akkor, jóllehet lettek volna ellenvéleményeink a hely- és az ügykivitelének módozatai iránt, nem mertük a kérdést bolygatni, mert tudtuk, hogy az eszmecseréből vita, s ebből újabb elkéskedés s az ügy teljes elbukása következett volna be.

Ma már városunk e kényes ügye a nehézségekben átesett, az új színház alapja már le van rakva, jóllehet a munkálat nagyon lassan foly, s ennek is megtalálhatjuk a valódi okát azt hiszem azon közönyben, melyet a részvényesek a részletek befize-

tésénél tanusítanak, s hogy azután rendesen épen a hátralékos tartozásban levők lármáznak legjobban az építők lassúsága ellen, azt az emberi természet hozza magával.

Az utóbbi évek alatt alakult városunk körében egy kereskedelmi bank is, mely szinte alakulása első stadiumában sok helyütt a gúny tárgya volt, igyekezett egy-pár szájhős, nagy hazafi ez ellen is bizalmatlanságot gerjeszteni, de minden akadály daczára, az ügy élén álló vasszorgalmu lelkes polgárok fáradsámainak gyümölcse egy egészséges szerveztű bank lett, mely hogy mily jótékonyan hat kereskedelmünkre, de egyáltalán városunk anyagi és szellemi fejlődésére, erről hosszú hasábokat írhatunk — egyelőre is legyen elég, az utczánkat felturó gázcsövezési munkálatok erélyes, gyors keresztülvitelére mutatunk, mely munkálatok keresztülvitelét szinte e bank eszközöli, s e banknak köszönhetjük, hogy pár hét mulva egy kis világság is lesz városunkban, melyre oly hosszú idő óta a szomorú sötétség kezdett nehezenni.

E bankot, — csak példakép állítom iparosaink elé, — melyből ha kell tényekkel és számokkal bizonyíthatom be, hogy mit idéz elő az associatio — az egyesülés, a szoros szövetekezés egy kitűzött célra.

Ily egyesülésre hívta fel iparosainkat az új ipartörvény, mely talán lehet hibás, intézkedései lehetnek koraikak és viszonyainkat félreismerők, de van egy alapintézmény, mely minden bajt, mit nagyon is

tulságos szabadelvűségével előidézett, s ez az iparszövetség, melyet már az unalmasságig fejtegettünk, de a melyet oly hideg közönnyel fogadtak.

Az új ipartörvény szentesítve van, ez ellen elenszegülmi, azt újabban feszegetni nem szabad, s nem is e lap keretei közé való. De a mit e törvény mint kisegítő eszközt nyújtott az átmeneti rázkodtások kikerülése ellen, azt elfogadni vagy elvetni, az iparosok szabadságára bizta, s e kisegítő eszköz: az iparszövetség.

És midőn ennek előnyeiről a legrészletesebben annyit beszélünk, midőn városunk tekintélyesebb polgárai is ez ügy sikeres keresztülvitele mellett fáradozni kezdtek, talán a félreértés, vagy — valljuk be itt is — a közöny az ügy elé tömérdek akadályt gördített.

Azok között, kik az ügy körül fáradtak, egy ember tűnik fel leginkább, ki türelmét mindez ideig el nem vesztette, s kinek súlyos felelősséggel járó állása különben is minden szabad idejét más irányban veszi igénybe, de a ki mindennek daczára vállalkozott ez ügy lehető gyors kivitelére, s ki önmaga ajánlkozott még a kivitel részleteihez szükséges alapszabályok kidolgozására is, e derék férfi városunk fiatal erélyes kapitánya.

És most csak iparosainktól függ, el akarják-e fogadni az új törvény e kedvezményét az iparszövetséget, vagy pedig azt elvetve, minden támasz nélkül

TÁRCZA.

A hét eseményeiről.

A lefolyt Bertalani vásár máskor is egyike volt a leggyöngébbeknek, az idei azonban alig fizette ki a vidékiek fuvardíját, ennek pedig tisztán csak a sok szőlősgazda az oka, a kik már nagyon féltek, hogy elszáradnak a szőlők, s szent Bertalant hívták véletlenül segítségére, ki meg is hallgatta kérésüket, s jól megmosdatta a vásárra kiállított sok poros marhát.

Én mint afele falusi kisbíró s félig előljáró nem akarván a kanász szomszédommal a vásár főutczáján végig menni, fölkerestem a „Fehér bárány”-ban a harangozó komámát, mivel hogy azt valamivel okosabbnak ismerem nálamnál, ő velem aztán apró lépésekkel a vásárba haladtunk, itt szemembe ötlött, hogy a sátrak kétharmad része zárva van, kérdésekre azt felelte a komám, hogy ezen sátrak azért vannak bezárva, mert nem akadt bérlőjük, s így a sátrak maguk eladók; én nem szóltam a komámnak, mert ő okosabb ember, de én azt gondoltam, hogy biz a fejevári vásárban kevesebbet veszít az olyan kereskedő, a ki portékáját a földre teríti, mint aki sátorba rakodik. Hogy semmit el ne mulasszak, feltettem magamban, hogy korán lefekszem, — aludtam is, — s addig hánytam-vetettem magamat a zsuppon, míg egyszer százfelől is kezdtek harangozni, én gondoltam, hogy azért van, hogy a vidéki emberek, kik nem tudják a szokást jókor fölkeljenek, fölugrottam, fölvettem a mándlit meg a tarisznyát, s készen voltam; amint az ajtón, kiléptem találkoztam egy városi uriforma emberrel, a ki tán egy kissé okosabb is lehetett, mint az én harangozó komám, de vagy az egész éjjeli virasztás, vagy a közbe közbe esett borivástól nehezen mozgott a nyelve, amugy jóra való magyar ember lehetett, mert csak egyet itunk közösen, mindjárt sógorok lettünk; ezen új sógorom figyelmeztetett, hogy menjünk az utczára, jönnek a honvédek; én örömbenbe akkora ugrottam, hogy majd az ajtón estem ki, csak

jobban láthassam őket, mert 48-ban úgy láttam őket, amint üngbe, gatyába elmentek ki magáért, ki másért olyan ígéret fejében, a mit 1861-ig követelni sem volt szabad.

Mondhatom, nekem tetszetek a honvédek, habár a vörös nadrágot ki nem állhattam, mert a szolgabíránk huszárja egyszer olyan 12-öt mért reám, hogy most is emlékszem reá.

A szent István ünnepén sógorom beszédje szerint roppant néptömeg szokott résztvenni, azt hittem, hogy az előttünk elhaladott menet csak avangárda; de hisz már hozták a szent Istvánt is, valószínűleg tehát a reggelig virasztókat a harang zúgása sem bírta fölkelteni. A szent István fő után ment két magyar diszruhába öltözött uri ember, kikről sógorom azt mondta, hogy ez a két főispán, én nekem tetszetek, mert szép magyar ruhába voltak öltözve, továbbá elmondta, hogy a többi urak, kik hátul mennek ketten vagy hárman tisztviselők, s a többiek irnokok, mert hisz a szent István ünnepélyre már nem érdemes tisztelgésre jönni s akik eljönnek is az új nemzeti ruhába, pantalló és czilinderbe jönnek, hogy szent István megismerhesse a 19-dik század 2-dik felében Székesfejérvárott lakó magyarjait. — Ez által sógorom nagyon szívemhez szökött, úgy, hogy egy kis szíverősítőre ismét be kellett térnünk a templom melletti kápolnába, hol nagyobb adagot osztogatnak a ministránsok, mint a templomban, itt aztán addig buzgokodtunk, míg egy puskadurranás föl nem eresztett, akkor már ideje volt, hogy helyet keressünk a város-ház udvarán, — s találtunk is a kút mellett, — mert a kút helyibe egy szobrot állítottak, a mi talán idővel jobban nyihit a szomjat, mint a kút vize; ezen állóhelyemből aztán igen jól hallottam amint az az egyik ur, a ki szent István feje mögött magyar ruhába ment elmondotta azt a sok magyar embert, kik a magyar nemzetiség fontartásán a veszteljes időkben küzdöttek, de sokat ki feledett, pedig nagy embereket. Az én sógorom azt sugta fülemben, hiába beszél ez az ur, mégis előbb utóbb német színház lesz abból, de én erre már azt feleltem: hogy azt nem lehet tenni, mert ki volt írva „hazafiság a nemzetiségnek”, erre sok

tanu van, s így nem lehet eltagadni; ezután beszélt egy másik ur is, ki igen szépen és sokat emlegették a haladást, a mire egy szemközt álló fiatal uri emberen örvendetes hajlongást vettem észre, kiről sógorom azt mondta, hogy az a fejevári követ, csudálom, hogy a haladásnak oly nagyon örült, pedig én azt olvastam a „Tatár Peti”-ben, hogy a „Haladás” többé nem halad előre.

Ezen úrnak a beszédjéről azt mondták többen, hogy nem volt a programban, e miatt 12 órakor behuzták a halottas harangot, és eszembe jutott, hogy nem jó, ha lélekharanghuzásba beleüt az óra. Később láttam is, hogy egy embert, kinek a lába eltörtött, kit ama bizonyos katonai ur amugy katonásan összedrótozott, s egy tragacsot is hozatott neki, hogy azzal a nagy utczai síma flasteron valamely kórházba tolassa, de ekkor már részint az éhségtől, részint pedig a szegény ember látásától kevergott a gyomrom, s így hamarjában úgy elváltam ismeretlen sógoromtól, hogy meg se köszönhettem neki a sok adott fölvilágosítását. A „Fehér bárány”-ba tértem ismét vissza, s épen most huztam ki a kemenczéből ezen tudósítomat. Irta: *Tigram*, leendő komája.

Az én leendő komám — ha ugyan lesz valaha? sorait kiegészítem én, habár a fásult zsidbadság és — kétséges állapot — kedélyhangulatom éberségét az ég és föld között lebegő mohamed koporsójának üregébe zárta is, — no de megvirrad még valaha!

Tehát a színházi ünnepély kezdetét, egy koszorura dölve néztem, jegyezgetve a remek megnyitó beszéd egyes gyöngyszemeit, s egyuttal mohón szivtam magamban azon nemes lelkesülést, mely annak egész folyamán mesterileg előmlött, habár tekintetem és sóvár figyelmem a földszint egyik ajtajába volt is irányozva, hol lopva kerestem azon napnak sugarát, melynek az én egemről nem szabad letűnni soha, habár jelenleg felhő takarja is el, s néha csak úgy ablakon keresztül téved reám sugara, igaz, hogy az is elég arra, miként jegyzeteim közepett is kitérve a rendes figyelemből elcserezjem a bötüket, no de hiába, a sors mindenkinek kijuttatja játékszerét, s többnyire pedig

odavetni magukat az iparszabadság mindent felfaló versenyének.

Még most van idő e fontos kérdés fölött gondolkodni, de mennél tovább gondolkodnak, annál több idő mulik, sőt hamar bekövetkezhetik a sok gondolkodás után a megbánás ideje, és mely — adja Isten — hogy ne legyen késő. *Füredy.*

Színházunk alapkövének ünnepélyes letétele.

Szent István ünnepe, kétszeres ünnep volt reánk nézve, s mi kegyelettel is ültük meg mindkettőt. Városunk házain a nemzeti lobogók hullámzása, a mozsarak durrogása, az ünnepies öltözött emberek, a földre tévedt angyalsereg koszoruzott fejekkel mind oda mutatott, hogy a vallási ünnep mellett egy nemzeti is van, melynek megülvése örömmel töltött el minden magyar keblet. Városházunk udvara, hol az ünnepély kezdetét vette, zsúfolva volt polgárokkal, az emeleti folyosó egy része pedig városunk szépeitől volt megtelve, míg a másik része a dalárda, a meghívott vendégek, s ünnepélyt megnyitó elnök által volt elfoglalva.

Fél 11 órakor városi főispánunk vezérlete alatt, egy küldöttség indult a városház nagy terméből, Szögyény-Marich László, mint a színházi választmány elnökének meghívására, ki is pont 11 órakor megérkezett, a szép számmal összesereglett közönség üdvözlő éljének között foglalta el a számára elrendezett s felszírt helyet, honnét egyikét mondá azon beszédeknek, mely a classicitás minden nemének megfelelően, a lélek-emelkedettség magasztosságától áthatva, s Cicerói ékes szólással elmondva, csak gyönyört és a legnemesebb élvezeteknek ne továbbját nyújtá a hallgatóknak. A remek beszédet a dalárda által énekelt „Isten áld meg a magyart“ című himnus előzte meg. Az elnöki beszéd kivenetileg leirattott, s mely így szól: Alig mult néhány hó, hogy kevés lépéssel azon helytől, hol városunk utolsó várfalai leromboltattak, ma a színház alapkövét teendjük le, mig ama lerombolt várfalak, melyek századokig daczoltak az idők viszontagságival, most pár öllel töle a szabadság, a műveltség, az előre haladás és édes magyar nyelvünk művelésére emelkedik egy monumentalis épület. Árpád, Nagy Lajos, Hunyadi nagy szellemei egykor nagygyá emelték édes hazánkat, s dicsővé tették a magyar nevet, de másrészt a mohácsi vész, a tatárpusztítás, és félhold zsarnoksága nyomasztólag súlyosultak hazánkra, mégis annyi balszerencse és sok viszály után életképesé vált e nemzet, s Istennek hála! a jelenben elértük az alkotmányos szabadságot, melynek áldása alatt, felébredt bennünk a munkavágy, a tevékenység, az áldozatkészség, mely mintegy elszibbasztva volt az idők súlya alatt.

Ezután a szónok élénk színekkel esetelé azon idők lefolyását, mely 1848 előtt tette ébreszték a nemzetet, s nyelvének emelésére építetté a nemzeti színházat s később az academiát, s mig a legújabb legigazságunk után földerült a szabadság rég várt napja, melynek létét az önmagunk által alkotta cél és törvény védpaizsa alatt meggyőződése szerént biztosítva látja. Orvend az előrehaladás minden mozzanatának s erős meggyőződése az, hogy elvégre is az igaz és való győzedelmeskedni fog. Ki tagadhatja, hogy az ipar, és kereskedelem virágzásnak indult, s úgy szólván a

magunk vagyunk a hibások, mert ha nincs az embernek baja, keres magának, mindazok, kik az ujonnan építendő színház mellett fabódéra rakódtak, hogy az ünnepélyt láthassák a minék az lett eredménye, hogy a tető fele leszakadt, a rajta levők pedig minde meg gondolás nélkül hullottak a szerszámok tetejére, melyeknek fölálló élük némelyek arcját, művészeten durvasággal tetivőzták ki, egy süitőinasnak pedig lábát tették párhétre szaladás képtelené.

Igaz! a zuhanás okozta ropogásra a mi ereinkben is meghült pillanatra a vér, mert azt hittük, hogy a színház mellett már félig épült ház 1-ső és második emeletén rögtönzött karzat mondta föl a szolgálatot, melyet bizony nem lett volna szabad megengedni, s meutségül csak az szolgálhat, a mi figyelmes rendőrségünknek, hogy a veszély kikérésére néhány angyalt is varázsolt oda, kik a veszély idejében szárnyaikkal tartották volna föl az álványt, nehogy egy pár pár ember a nyakát törje. De végre is elmúlt, a meglepetés és félelem, s mi annak utóhatását igyekeztünk a társas ebédhez adott ital erősítő cseppjeivel elnémitani.

Tehát elmentünk a társas ebédre, harcoképesé téve arra, hogy a szegény ember tárczájához nagyon is drága „Haches Cruche“ föle eledeleket gyomrunkba temessük, elkezdünk ebédelni félkettőkor s a fekete kávé fél ötkor ittuk meg, furcsa az ilyen hosszú ebéd, mire végire ér az ember megéhezék újra, s megvalva az igazat, nem került bele 10 perc, egy jó adag pörkölt húst ettünk meg a hosszú banquette keserű emlékének elfelejtésére. Az ebédnél fölöttük a százat, de hisz volt is toaszt elég, már ez nekünk vértünkben van, s ez által néha olyannak is tudomására jön az ember, a mit csak nem is sejtett, bizony! sok nem megy abból a fejemből, amit én ott hallottam, hiába nehézkes volt az én felfogásom mindég, mit iskolai bizonyítványim is mutatnak, hanem ha egyszer belevetem, azt kiverni nem sikerült semminek; legjobb toaszt volt, a mi ékes nyelvű és aranyshajú színházi elnö-

közművelődés, az előrehaladás szent céljától áthatva, mindnyájunkban fölébredt a nemes törekvés, duzzadnak ereink s hangosabban dobog szívünk, hogy hazánk dicsőségét törekvéseinkkel előmozdíthassuk.

E nemes érzettől áthatva, s a közrészvétől támogatva elértük azon kedvező időpontot, hogy városunkban is a mulatva tanító, színvemesítő és erkölcsi emelkedés terjesztésével a Muzsák és Gráciak hajlékát föl-emelhessük. Az ő és ujkor tapasztalatait hirdetik a művészet egykori nagyságát, mit a Róma és Görögthon térein még maig is fennálló falak bizonyítanak, s midőn a középkor vasbilineiből a népek szabadulni kezdtek, Európászerte emelkedtek a művészet csarnokai; noha hazánk a zsbasztó elnyomatás miatt, csak a kezdetlegesség terén áll, mindamellett a haladás ki-elégíthet bennünket, mert mig e század elején csak fordított darabjaink voltak, most már bátran megállhatunk a többi művelt nemzetek sorába. A minden szépet és jót melegen felkaroló városunk lakosságának csak dicsőretére válik a művészet emelkedő csarnoka, melyben megtanulja az aljas, a szennyes, a rút önzés és önérdék ütös rugóit vetni.

Szólok 30 év óta polgára e városnak, s ő mindig szívem hordozta annak üdvét és boldogságát, s annak emelésére a töle kitelhetőt meg is tette. (Eljenzés). Különösen édes hazánk kulturai viszonyát tekintette zsinorol arra, hogy egyedül álló nemzetünk a művelt nemzetek sorába emelődjék, s hogy édes magyar népünk keletről hozott nyelve kiművelődjék, s így fajunk és nemzetünk fennmaradása biztosítsák, s e célra a tudomány és művészet mezején való előrehaladást hitte legbiztosabbnak. Ezután a szónok politikai hitvallását érintve röviden, melyet Széchenyi István egy hosszabb mondatával fejezett be. A nemzet érdekeinek mintegy hű napszámosa a legszívélyesebb örömmel teszi le Szt. István napján színházunk alapkövét, melyen a folyton veszélyvel fenyegetett nemzetiségünk védfala emelkedni fog, s legyen az a közelbe leromlott vártorony helyett nemzetiség és nyelvünk századok viharával daczolando őrtornya. Megköszönvén a közönség részvétét éltette királyunkat, királynékat, hazánkat s végre városunk magyar közönségét. (Viharos éljenzések.)

Ezután városunk polgármestere üdvözölte a színház választmány elnökét, Szögyény-Marich László Ő exellentiaját. Emelkedett szellemű beszédjében történeti szempontból fejtegette és sorolta elő a korszakokati ház tudományos ébredéséből, s habár súlyos és kétes volt is a küzdés, de most annál fényesebb az az eredmény, mert többé mi sem képes azt megingatni. A haladás jelen korszaka előtt, lehullanak az elkorhadtt intézmények, s helyébe emelkednek a korszerű haladás, a műveltség emelkedését hirdető jelvények. A kor intő szavát városunk polgárai is megértették, habár kezdetben (1870. évben) kevesen voltak is, kik az építendő színház ügyét felkarolták, mégis alig 2 év alatt az általuk megpendített eszme testé vált, s most büszkén tekinthetnek, a küzdők, a tevékenyek, a nem csüggedők eszméjük diadalára, s ezen küzdők között, mint legelső Ő exellentiaját melegen üdvözlö, valamint a többi működők és részvényeseknek is városunk közönsége nevében forró köszönetét nyilvánítá. Beszédjét a közönség lelkesült éljenzéssel jutalmazta.

Ezen előzmények után a városház udvarán összegyűltek, a közönség százaitól kísérve elindultak az

künké, elmés és derűltésig teremtő pedig Jánosbátyán Kochos felköszöntése, a többi is szép volt, különösen az én udvari doctorom lelkesült szavakkal adott óhajának kifejezést, hanem a másik doktor, kissé csorbát ejtett a történelmen, de megcsik az nagyobb embereken is, kivált az elragadtatás pillanataiban, hanem végre is, semmiféle diplomatiái okoskodás által nem jövök ama felköszöntés hazafias értelmére, mely egy büszke önértetes és életrelvő nemzet fegyveres erjét, az árnyékba akarja nevelni és megerősíteni, különösen olyan testnek az árnyékába, a hol nem lehet megpihenni, de nincs is arra eset, hogy az árnyék alatt valami megerősödhessek, sőt minden elsatnyul, mert a nap éltető melege, a levegő szabad áramlata nélkül, minden kipusztul és elvész. A szerénység és mások iránti udvariasság, nem követeli azt, hogy egy nemzet büszkeségére a kicsinylés fátyolát dobjuk.

A banquette után, egy kis kerülőt tettünk, a minék megvolt azon eredménye, hogy egész lehangoltan mentünk a lövöldei táncvizigalomba, hol a szép számmal összegyűlt díszes női koszoru látása, egészen meglepett bennünket, hanem mentől tovább néztem, annál komorabbá vált kedélyem, s elmondám magamba a költő szavait „mit ér nekem az a fényes menyország“? Furcsa is olyan elragadólag szép hölgykoszoru között lenni, azon tudattal, hogy reánk nézve, mind tiltott gyümölcs, mert hiába! de ki is tehet róla, az adámi vakmerőség pedig nincs bennünk az ismétlésre, hisz az első harapás is, annyira torkunkunk akadt, hogy egész életünkön át fulladozhatunk bele. Volt tombola is, 40 krros jegyek s tán ugyanannyi ért értékű tárgyak, hanem nem szabad szólni, mert a czél nemeségét kell tekintenünk, noha mindennek meg van a maga határa, a kihuzott számok kikialtása is oly kuszáltan ment, hogy egész zavart szült, s csak elégedetlenséget teremtett.

Megkezdődött a táncz, vigan lejtettek a párok s minden rendén volt, én pedig haza ballagtam elvált-

építendő színházhoz az alapkö letételére, hol városunk hölgyeiből alakult koszoru fogadta Ő exellentiaját, s kit is Horváth Böske urhölgy egy koszoru átadása kíséretében meleg szavakkal üdvözölt. Utána Juraszek Ferencz fölolvasta az alapköbe helyezendő okmányt, minék megtörténtével letétt az alapkö. Az ünnepélyes cselekményt a dalárda által énekelt: „Hazádnak rendületlenül légy hive oh magyar“ himnus zárta be. Az ünnepély díszére rendezett társas ebéd vigan folyt le, füzerezve, elmés felköszöntésekkel, valamint a lövöldebe tartott tánczvizigalom is fényesen sikerült, miről másutt többet. *Tigram.*

Tűzoltó-egylet alakulás.

Az alakulandó tűzoltó-egylet érdekében 1872. aug. 18-án tartott értekezlet, az alapszabályok kidolgozására és a tanmód-rendszer megállapítására egy bizottságot választott meg, mely művét a megalakulandó tűzoltó-egylet közgyűlése elé megvitátás és elfogadás végett terjesztendi.

A megválasztott bizottság névsora a következő: Havranek József városi kapitány elnöklete alatt, jegyző: Csitári Kálmán. Bizottmányi tagok: Moenich Károly, Gaszner Pál, Flatt Gaston, ifj. Felmayer István, Fellner Soma, Küche Lajos, Horváth István, Stauber Mór, Kopp János, Heisz Lajos, Tomcsits Gyula, Almási Ferencz, Katona-Horváth József, Liszits István, Fekete Ferencz, Havranek János, Hausherr Ferencz és Tóti Pap János.

A bizottmányi tagok közül többen megbízattak, hogy a nyitandó ivekre, az alakulandó tűzoltó-egylet tagjainul óhajtokat jegyeztessek föl.

A jegyző megbízott több tűzoltó-egylet alapszabályainak, valamint tanmódrendszerüknek megszerzésére. — Az értekezletre kitűzött tárgy elintézve levén, a gyűlés föloszlott.

Megyei.

A megyei választmány tagjainak.

Az 1873-ik évi megyei költségvetés előirányzatának bizottsági közgyűlésre véleményező megállapítása, valamint több más fontos tárgyaknak közgyűlési előkészítése végett a megyei állandó választmány t. cz. tagjait folyó aug. hó 29-én délelőtti 10 órakor a megyeház kis termében tartandó ülésre ezennel tisztelettel meghívom.

Azon körülménynél fogva, hogy az országgyűlésnek f. évi szeptember első napjaira jelzett ünnepélyes megnyitása következtében, a megyei bizottság több érdemes tagja — az ugyanez időben tartandó közgyűlésben résztvehetni akadályozva lenne; — s hogy másrészt a közgyűlésnek előterjesztendő jövő évi költség-előirányzat kidolgozása, a megyei főszámvevő közébjött elhunytá folytán némi halasztást szenvedett: a folyó évi szeptember 2-ik napjára kitűzött bizottsági közgyűlésnek ugyanazon hó 16-ik napjára való áthelyezése szükségesnek látszván, arra a bizottság érdemes tagjai azon értesítés mellett hivatnak meg, miszerint e napon — a megüresedett főszámvevői állás választás utján betöltése is napirendre kerül. — Sz.-Fejérvárott, 1872. aug. 20. *B. Miske Imre,* Fejérmegye alispánja.

hatlan barátommal, kipihenni a nap fáradalmaid és dicsőségét. Később hallottam, hogy a táncmulatság felejtetlen tételül a szünóra alatt operai próbák is voltak, pedig sikerült hangokon, nem csoda az énekesnek már ezerek mentek le a torkán, az pedig mind aranynyá változva mind aféle nemes érz, csak csengő hangot adhatt. Különben vigan folyt a mulatság, hajnalhasadtáig.

Végül pedig megemlitem azt is, hogy városunk határában is barangolnak orrvadászok s ha lehet meg is fogják őket, a napokban ugyan megjárták az éber csöszök, mert azt hitték, hogy embert fognak, pedig csak czérna volt. *Tigram.*

Mindenkinek van öröme!

Mindenkinek van öröme,
Nyugodt perce, boldogsága;
Csak én bolyongok nélkülük,
Keresve — de mind hiába!

A kin száz — meg száz alakban
Czikázik át szívemen;
Hisz itt a vér még ajkamon,
Érte kell elvénzenem.

A fájdalom, a kétkedés,
A lángoló szeretet;
Éget folyton, mint a pokol
S szívem nyugtot nem lelhet.

Gyengül testem, a velöm ég,
Átok már az életem!
Én Istenem! mire is visz
A végtelen szerelem.

Tigram.